

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

624.2

Szerző: K.

Hely

Cím:

Aki a hidat mosdatja

Idő

"1958"

Forrás:

Személy

Népnava

1958. XI. 6.

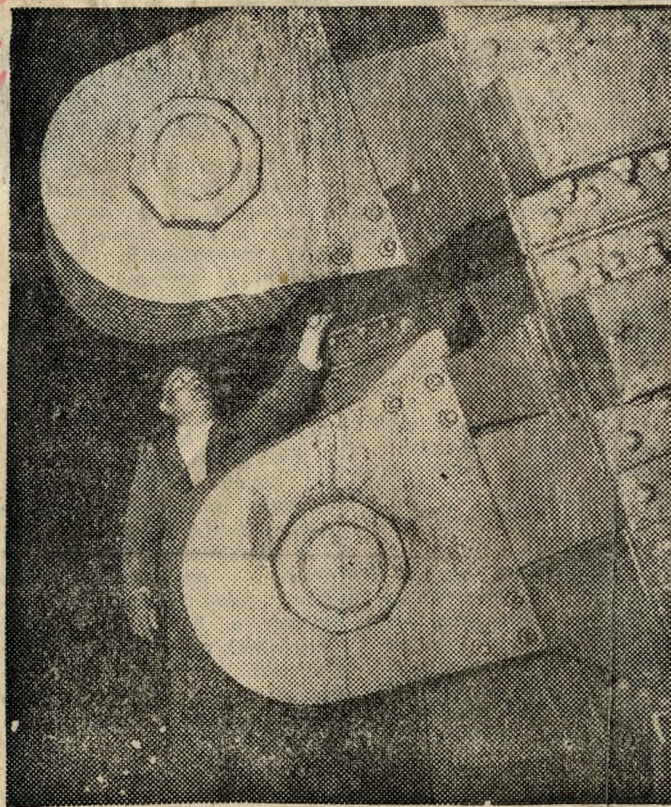
(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

— Tessék, itt a Lánchíd.

— Kiii? ...

— A Lánchíd kérem, az beszél személyesen... Hogy hol vagytok? Az Alagútban. Pestről baloldalt az első üvegajtó...

A többit már négy szemkőzt mondja és jóízűen nevet a tréfán, amelyhez a téves kapcsolás segítette.

— Azaz hogy Paréj János vónék, a hidbiztos. Nemugen hallottak még rólam, ugye?

Ő az orvosa és ápolója a hídnek. Egy egész birodalma van a Duna felett és a Duna alatt, amelyből mi, rohanó emberek csak két pillért, néhány láncszemet, s az autóbuszjárja aszfaltszalagot látjuk.

Visz le a mélybe, hosszú vaslétrán. Oda, ahol betonból vetettek sziklaszilárd ágyat a láncfejnek. A Duna szintje alatt vagyunk nyolc méterre, az építőkön kívül nagyon kevés ember járt itt.

— Ez tartja a hidat, kérem. Ide ereszkedek le szivattyúzni mindennap, mert a víz nem

ismer betont, átszivárog rajta és támadja a fejet.

Megyünk fel a mélyből vödör, seprút és kefet keresni.

— Mosdatni is kell minden nap a hidat. Egyik oldalán át-sétálok Pestre, a másikon vissza. Sok a napi piszok. Ha nem tisztítgatnám, egy hónap múlva tán rá sem ismernének az emberek.

Néha felmászik a pillérek te-tejére is. Zsirt visz a szédítő magasba. Ahol a két felnyúló lánc csatlakozik, megken vele egy görgőt.

— A görgőn »dilettál« a híd. Érzem, hogy mozog, amikor mászom rajta. Két centi a játéka állandóan.

Megyünk vissza az Alagútba, mert ott lakik. Onnan vigyázza éberén a hidat. Ha leszáll az est, onnan gyűjtja a vörös és zöld hajójelző lámpákat. Mindene a híd. Nem is merem elsütni a sokat koptatott tréfát: ha esik az eső, mag szokta betolni az Alagútba, János bácsi?

Pedig megtenné tán azt is, ha rajta volna. (k.)